

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 13. децембар 2013. године

Предмет бр. 41/09

Р. А.

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. децембра 2013. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложу сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, доноси следеће закључке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 27. марта 2009. године и уписана је 30. марта 2009. године.
2. Дана 21. маја 2009. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Жалилац је одговорио 8. јуна 2009. године.
3. Дана 25. септембра 2009. године, Комисија је затражила информације од Окружног јавног тужиоца у Приштини. Комисија је примила његов одговор 9. октобра 2009. године.

4. Дана 30. октобра 2009. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе.
5. СПГС је доставио УНМИК-ов одговор 23. новембра 2009. године.
6. Дана 13. јануара 2010. године, Комисија је проследила примедбе СПГС-а жалиоцу и позвала га да поднесе додатне примедбе ако то жели.
7. Жалиочеве додатне примедбе примљене су 15. фебруара 2010. године.
8. Дана 30. новембра 2010. године, Комисија је поново проследила предмет СПГС-у како би добила примедбе на прихватљивост жалбе, у светлу добијених додатних информација.
9. Дана 26. јануара 2011. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
10. Дана 12. августа 2011. године, Комисија је проследила примедбе СПГС-а жалиоцу и затражила од њега да поднесе своје противаргументе, ако постоје.
11. Жалилац је доставио свој одговор 16. септембра 2011. године.
12. Дана 9. новембра 2011. године, Комисија је затражила додатне информације у вези са предметом од Окружног јавног тужиоца у Приштини.
13. Окружни јавни тужилац је одговорио 14. новембра 2011. године.
14. Дана 9. децембра 2011, Комисија је примила копију истражног списка од Окружног јавног тужилаштва у Приштини (ОЈТ). Према наводу ОЈТ-а, предметни спис је био потпун.
15. Дана 21. децембра 2011. године, Комисија је доставила СПГС-у копију истражног списка и затражила од њега да јој достави додатне примедбе УНМИК-а о прихватљивости жалбе.
16. Дана 13. јануара 2012. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
17. Дана 18. јула 2012. године, Комисија је добила додатне информације у вези са предметом од Окружног јавног тужиоца у Приштини.
18. Дана 21. августа 2012. године, Комисија је прогласила жалбу прихватљивом.
19. Дана 7. септембра 2012. године, Комисија је проследила своју одлуку СПГС-у и затражила УНМИК-ове примедбе на меритум жалбе.
20. Дана 8. октобра 2012. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

21. Чињенично стање утврђено је на основу поднесака жалиоца и истражних списка предочених Комисији. У овом предмету, Комисија је добила истражне документе

који су се претходно налазили код УНМИК-ове Канцеларије за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ) и истражни спис који се налазио код ОЈТ-а у Приштини.

22. Што се тиче објављивања података садржаних у списима, Комисија подсећа да је приштински ОЈТ Комисији ставио на располагање истражне списе ради разматрања уз обавезу чувања поверљивости података. У том погледу, Комисија мора појаснити да, иако њена процена овог предмета проистиче из детаљног разматрања доступне документације, објављује се само ограничен број информација из ње. Стога је у следећим пасусима наведен преглед релевантних истражних корака које су предузели истражни органи.
23. Жалилац је ујак особе Е. А, која је пронађена мртва 1. фебруара 2006. године у стану пријатеља, г. А, у Приштини.
24. У истражном спису је наведено да је Е. А. дошао у стан г. А. увече 31. јануара 2006. године и замолио да ту преспава. Следећег јутра, отприлике у 10 ујутру, г. А је приметио да се Е. А. осећа лоше и изгледа да је позвао суседа, гђу Б, за помоћ. Пошто је ситуација изгледала озбиљно, позвали су хитну помоћ. Иако је екипа хитне помоћи убрзо стигла, Е. А. је већ био преминуо.
25. Истог дана, неколико екипа Косовске полицијске службе (КПС) посетило је и испитало стан г. А. КПС је одмах покренуо истрагу смрти Е. А. Тог истог дана, форензички тим који су чинили службеници Регионалне форензичке јединице КПС-а и Одељења за судску медицину у склопу КНЛСМ-а при УНМИК-у испитао је тело Е. А. и просторију у којој је то лице умрло. У КНЛСМ-овом извештају са места злочина, од 1. фебруара 2006. године, између осталог наводи се да су у натказни у соби пронађени паковање биљних антидепресива „Кантарион“ и браон бочица са црвеним пилулама. У извештају такође стоји да је жртва у својим устима имала „супстанцу за изазивање повраћања“ и одређене повреде на левој страни у области слепоочнице, при крају десне обрве, као и по рукама и шакама. У извештају се наводи да се чини да је смрт наступила „под сумњивим околностима“. У њему су такође описани додатни докази прикупљени на месту злочина, укључујући узорке крви и урина, отиске прстију, исечене нокте и опушке од цигарета.
26. Дана 1. фебруара 2006. године, КПС је узео изјаве од три сведока, г. А, гђе Б и оца жртве, и поднео кривичну пријаву код приштинског ОЈТ-а.
27. Обдукцију тела Е. А, 2. фебруара 2006. године, извршио је УНМИК-ов КНЛСМ, једина агенција овлашћена за спровођење испитивања у домену судске медицине на Косову у то време. У обдукцијском извештају, који је завршен 15. марта 2006. године, наведено је да је Е. А. умро од „акутне респираторне инсуфицијенције и едема плућа са тешким крварењем“, који су „вероватно изазвани тровањем“. У извештају се наводи да је смртоносно тровање највероватније било последица злоупотребе опојних дрога; овај закључак су поткрепили посредни докази, укључујући прашкасту супстанцу пронађену у желуцу Е. А. као и присуство „ожилјака од ранијих убодних повреда“ какве се срећу код злоупотребе дрога. У извештају се такође наводи да се, осим повреда које су настале услед терапијске интервенције у периоду непосредно пред смрт, на телу не уочавају „значајне свеже повреде“ нити „докази или знаци насиља“ коме је Е. А. наводно био изложен. У истом извештају патолог КНЛСМ-а саветовао је полицију „да се организује

обављање токсиколошке анализе“ пошто би таква анализа могла да потврди узрок смрти.

28. Жалилац наводи да се, у периоду од фебруара до почетка марта 2006. године, жалио патологу да је обдукцијски извештај превише уопштен. Патолог га је наводно обавестио да налази који се налазе у извештају могу да се разјасне једино путем токсиколошке анализе, која је морала да се обави у лабораторији ван Косова, због чега би поступак могао да потраје мало дуже.
29. Дана 19. марта 2006. године, јавни тужилац ОЈТ-а у Приштини, задужен за случај, затражио је од КПС-а да прикупи додатне информације у вези са смрћу Е. А. Конкретно, затражио је да се узорци и остали прикупљени докази испитају, као и да се обави саслушање потенцијалних сведока.
30. Дана 27. марта 2006. године, КПС је тужиоцу доставио ажуриране информације о истрази и нагласио да узрок смрти може дефинитивно да се утврди једино путем токсиколошке анализе.
31. Дана 31. марта 2006. године, тужилац се поново обратио КПС-у са истим захтевом за прикупљање додатних информација, као у захтеву од 19. марта 2006. године.
32. У периоду између 6. и 23. маја 2006. године, КПС је обавио разговор са три лица чија су документа пронађена код Е. А. Међутим, ови разговори нису довели до нових трагова.
33. Дана 15. августа 2007. године, жалилац је затражио од приштинског Окружног јавног тужиоца да преда случај међународном тужиоцу. Жалилац је навео да је тужилац задужен за предмет намерно одлагао истрагу и да се према њему понашао „арогантно“. У спису није наведена никаква активност у вези са овим захтевом.
34. Дана 15. октобра 2007. године, јавни тужилац приштинског ОЈТ-а задужен за предмет послао је КПС-у још један захтев за додатну истрагу, са истим садржајем као и у претходна два захтева од 19. и 31. марта 2006. године (видети §§ 29 и 31 изнад).
35. Дана 5. децембра 2007. године, КПС је обавио разговор са г. А, као осумњиченим у вези са преступом омогућавања набавке и употребе опасних опојних дрога, психотропних супстанци и њихових еквивалената, сходно члану 231 Привременог кривичног закона Косова. Г. А. је изјавио да је Е. А. интензивно користио антидепресиве али је одбацио тврдње да је конзумирао било какве отровне супстанце док је био у његовом стану.
36. Дана 28. јануара 2008. године, КПС је обавестио тужиоца о напретку истраге.
37. Дана 31. јануара 2008. године, исти јавни тужилац затражио је од претпретресног судије приштинског Окружног суда да изда налог за ДНК анализе узорака и доказа које су форензичари прикупили на месту злочина 1. фебруара 2006. године и током обдукције. Према наводу тужиоца, овакве анализе су биле потребне како би се утврдио узрок смрти Е. А. Дана 1. фебруара 2008. године, по захтеву је издат налог.
38. Дана 22. фебруара 2008. године, КПС је обавио разговор са гђом Б. по други пут, али није обелодањена ниједна нова информација.

39. Дана 3. новембра 2008. године, јавни тужилац приштинског ОЈТ-а, задужен за предмет, затражио је од КНЈСМ-ове лабораторије, која је у међувремену основана и почела са радом у марту 2007. године, да обави неопходну токсиколошку анализу. Међутим, у спису се не наводи ниједна активност која је у то време предузета у вези са овим захтевом.
40. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
41. Дана 19. марта 2009. године, исти јавни тужилац је ЕУЛЕКС-овом КНЈСМ-у доставио још један захтев за токсиколошку анализу. Жалилац наводи да је овај захтев издат након што се он распитивао о предмету код тужиоца и да је он лично доставио захтев тужиоца КНЈСМ-у како би се осигурало да је исти примљен.
42. У токсиколошком извештају КНЈСМ-а од 30. марта 2009. године назначено је присуство често коришћене дроге у телу Е. А; међутим, у извештају није разјашњен узрок смрти.
43. Дана 14. септембра 2009. године, тужилац је затражио од претпретресног судије да одреди стручњака који ће извршити процену обдукцијског извештаја од 15. марта 2006. године, као и токсиколошког извештаја од 30. марта 2009. године, како би се разјаснио узрок смрти Е. А. Стручњак је, сагласно томе, одређен 7. октобра 2009. године.
44. Дана 15. децембра 2009. године, исти стручњак је предложио да се то испитивање додели групи стручњака ради комплетног стручног испитивања. Дана 23. децембра 2009. године, одређена је екипа у саставу четири стручњака, судкомедицинског вештака, токсиколога, патолога судске медицине и фармаколога.
45. Дана 5. јула 2010. године, екипа стручњака доставила је свој извештај. Они су навели да сви докази сакупљени до тог тренутка указују на то да је смрт узроковала интоксикација (тровање). Према наводу стручњака, постоји велика вероватноћа да је непосредан узрок смрти Е. А. (видети § 27 изнад) токсично дејство реакција на комбинацију различитих лекова. Међутим, њихови налази нису били дефинитивни пошто се ниво медицинских супстанци у крви преминулог није могао утврдити.

III. ЖАЛБА

46. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи смрт његовог нећака. У том погледу, Комисија сматра да се он позива на кршење процедуралног проширења члана 2 ЕКЈП.

IV. ПРАВО

A. Наводно кршење процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЈП

1. Поднесци страна

47. Жалилац се жали на то да су околности везане за смрт његовог нећака још увек неутврђене. Он тврди да је, према обдукцијском извештају, узрок смрти могао да се утврди једино путем токсиколошке анализе; међутим, одлагање добијања ове анализе, које је трајало од 2006. до 2009. године, угрозило је могућност надлежних органа да утврде околности везане за смрт.
48. Жалилац наводи да се у неколико наврата распитивао о статусу истраге код патолога и ОЈТ-а. Он додаје да је марта 2009. године, због неактивности релевантних истражних органа, он лично морао да однесе захтев за токсиколошку анализу из ОЈТ-а у судскомедицинску лабораторију. Жалилац тврди да су се патолог и тужилац понашали арогантно према њему.
49. Жалилац се такође жали на то да претпоставка истражитеља да је његов нећак био зависник од дрога није заснована на доказима. Он тврди да је до смрти његовог нећака вероватно могло доћи услед насиља или убиства са предумишљајем, и да докази у вези са тим нису довољно размотрени од стране истражитеља.
50. У својим примедбама на меритум жалбе, СПГС на почетку наводи да се предмет о коме се ради „значајно разликује од предмета где је особа подвргнута очигледном насиљу и убијена као последица таквог насиља“ пошто смрт Е. А. „изгледа није била такве природе“. СПГС наводи да су околности смрти Е. А. указивале на смрт насталу самоповређивањем, узроковану акутном респираторном инсуфицијенцијом, што је потврђено присуством опојне супстанце у крви преминулог (видети § 42 изнад). СПГС даље наводи да изјаве жалиоца да је смрт његовог нећака можда настала као последица насиља нису потврђене обдукцијом (видети § 27 изнад).
51. Ипак, СПГС не оспорава чињеницу да је УНМИК имао обавезу сходно члану 2 да истражи смрт Е. А. СПГС сматра да је жалба углавном усмерена против УНМИК-овог КНЛСМ-а и наводи да је патолог који је одређен да изврши обдукцију тела Е. А. то урадио са дужном пажњом. Ако је тачно да је патолог дао препоруку за обављање даље токсиколошке анализе ради утврђивања узрока смрти, то није могло да се уради у том тренутку због непостојања судскомедицинске лабораторије на Косову, која је почела са радом тек у марту 2007. године. У том погледу, СПГС се позива на судску праксу Европског суда за људска права у погледу члана 2 у којој се наводи да обавеза спровођења истраге неће бити тумачена на начин који ће „наметнути немогућ или несразмеран терет“ надлежним органима који су укључени у исту.
52. У погледу активности полиције, СПГС наводи да је КПС ваљано спровео истрагу смрти Е. А. Он признаје да је на страни КПС-а било кашњења одговора на захтеве тужиоца пошто је полиција предузела тражене активности „најкасније децембра 2007. године“; међутим, ти периоди „могуће неактивности не могу се сматрати претерано дугим, имајући у виду конкретне околности на терену на Косову“.
53. На основу овога, СПГС тврди да није било кршења члана 2 и да су оптужбе против УНМИК-а у том погледу без меритума.

2. Процена Комисије

54. Комисија сматра да се жалилац позива на повреду процедуралне обавезе која проистиче из права на живот, загарантованог чланом 2 ЕКЉП, у погледу тога да УНМИК није спровео ефикасну истрагу у вези са смрћу његовог нећака.

а) *Опита начела која се тичу процедуралне обавезе сходно члану 2*

55. Да би се бавила тврдњама жалиоца, Комисија се осврће на добро утврђену судску праксу Европског суда за људска права сходно члану 2 ЕКЉП. Суд је сматрао да „Обавеза заштите права на живот сходно члану 2 Конвенције, тумачена заједно са општом дужношћу државе сходно члану 1 Конвенције 'да осигура свакоме унутар [своје] надлежности права и слободе дефинисане у Конвенцији', имплицитно захтева постојање неког облика ефикасне званичне истраге када су појединци убијени као последица употребе силе (видети Европски суд за људска права (ЕСЉП), *Мекен и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 27. септембра 1995, § 161, Серија А бр. 324; и *Каја против Турске*, пресуда од 19. фебруара 1998, § 105, Извештаји 1998-I; видети такође ЕСЉП, *Јасинскис против Летоније*, бр. 45744/08, пресуда од 21. децембра 2010, § 71). Суд је исто сматрао да „обавеза спровођења ефикасне званичне истраге такође проистиче из ситуација где смрт наступи под сумњивим околностима које се не могу приписати државним агентима“ (видети ЕСЉП, *Ранцев против Кипра и Русије*, бр. 25965/04, пресуда од 7. јануара 2010, § 232; видети такође ЕСЉП, *Менсон против Уједињеног Краљевства* (дец.), бр. 47916/99, ЕКЉП 2003-V; ЕСЉП, *Колеви против Бугарске*, бр. 1108/02, пресуда од 5. новембра 2009, § 191; ЕСЉП, *Ангелова и Илијев против Бугарске*, бр. 55523/00, пресуда од 26. јула 2007, §§ 92 - 93). Суштински циљ овакве истраге јесте да осигура ефикасну примену државних закона којима се штити право на живот и, у случајевима када су укључени државни агенти или надлежни органи, да осигура њихову одговорност за ситуације када до смрти дође под њиховом одговорношћу. Европски суд је такође сматрао да надлежни органи морају да реагују сами од себе када ствар доспе до њих и да не могу да препусте иницијативи блиског сродника да поднесе званичну жалбу или да преузме одговорност за спровођење истражних поступака“ (видети, између осталог, ЕСЉП, *Ранцев против Кипра и Русије*, наведен изнад, при § 232; ЕСЉП, *Ангелова и Илијев против Бугарске*, наведен изнад, § 96; ЕСЉП, [ВВ], *Илхан против Турске*, бр. 22277/93, § 63, ЕКЉП 2000-VII; и ЕСЉП [ВВ], *Начова и остали против Бугарске*, бр. 43577/98 и 43579/98, пресуда од 6. јула 2005, § 111, ЕКЉП 2005-VII).

56. При утврђивању захтева овакве истраге, Суд је сматрао да таквом истрагом мора бити могуће утврдити узрок повреда и идентификовати одговорна лица са циљем да се иста казне. (ЕСЉП, *Ангелова и Илијев против Бугарске*, наведен изнад, § 94). Иако се обавеза спровођења истраге односи само на обавезу употребе средстава и не постоји апсолутно право добијања тужбе или осуде, надлежни органи морају да предузму разумне кораке који су им на располагању како би обезбедили доказе везане за инцидент укључујући, између осталог, сведочење очевидаца, форензичке доказе и, где је то могуће, обдукцију којом се обезбеђује потпун и прецизан запис о повреди као и објективна анализа клиничких налаза укључујући узрок смрти. Сваки пропуст у истрази који онемогућава да се њоме утврди узрок смрти или идентификује одговорна особа или особе ризикује да доведе до кршења овог стандарда (видети ЕСЉП, *Ангелова и Илијев против Бугарске*, наведен изнад, § 95; ЕСЉП [ВВ], *Начова и остали против Бугарске*, наведен изнад, § 113; и ЕСЉП, *Огњанова и Чобан против Бугарске*, бр. 46317/99, пресуда од 23. фебруара 2006.

године, § 105). Међутим, природа и степен разматрања којима се испуњава минимални праг ефикасности истраге зависе од околности конкретног случаја. Они се морају проценити на основу релевантних чињеница и у погледу практичних реалних околности истражних радњи (видети ЕСЈП, *Велсеа и Мазаре против Румуније*, бр. 64301/01, пресуда од 1. децембра 2009, § 105).

57. Захтев за ажурношћу и разумном експедицијом подразумева се у контексту ефикасне истраге у смислу члана 2 (видети ЕСЈП, *Ранцев против Кипра и Русије*, наведен у § 55 изнад, при § 233, и предмети наведени у њему). У свим случајевима мора се прихватити могућност постојања препрека или потешкоћа које спречавају напредак истраге у датој ситуацији.
58. Европски суд је даље навео да мора постојати довољан елемент јавног надзора над истрагом или њеним исходима да би се осигурала одговорност у пракси, као и у теорији. Потребан степен јавног надзора може се знатно разликовати од случаја до случаја. У свим случајевима, међутим, блиски сродник жртве мора да буде укључен у поступак у мери која је неопходна да би се заштитили његови или њени легитимни интереси (видети ЕСЈП, *Ранцев против Кипра и Русије* наведен изнад,).

b) Усаглашеност са чланом 2 у овом предмету

59. На почетку, Комисија напомиње да СПГС наводи да смрт Е. А. „изгледа“ није била насилне природе, иако је постојала обавеза УНМИК-а да истражи његову смрт. У том погледу, Комисија је мишљења да се обавеза из члана 2 проширује на случајеве смрти до којих је дошло под сумњивим околностима. Имајући у виду чињенице, попут необјашњених околности ове смрти (које су истражитељи прецизно забележили као „сумњиве“), као и немогућност стручњака да недвосмислено утврде узрок смрти, Комисија сматра да су истражни органи имали обавезу да спроведу ефикасну истрагу смрти Е. А.
60. Жалилац се жали на чињеницу да су активности које је УНМИК спровео у циљу истраге смрти његовог нећака биле неадекватне. Конкретно, он тврди да је постојало неразумно кашњење спровођења токсиколошке анализе након обдукције и да истражни органи нису у потпуности испратили све правце истраге смрти његовог нећака. Жалилац се даље жали на то да није имао одговарајући приступ истрази.
61. Комисија напомиње да је истрага случаја Е. А. започета истог дана када је дошло до његове смрти, 1. фебруара 2006. године, и да још увек траје. Међутим, период под правном надлежношћу Комисије завршава се 9. децембра 2008. године (видети § 40 изнад).
62. Што се тиче захтева за брзином и експедитивношћу, Комисија поново напомиње да је истрага покренута истог дана када је дошло до смрти Е. А. и да су истражни органи предузели одређене кључне истражне кораке непосредно након његове смрти. Конкретно, непосредно након што им је пријављена смрт, неколико полицијских екипа, укључујући форензички тим, стигло је на место злочина; снимљене су фотографије и прикупљени докази и узорци. Полиција је одмах обавила разговор са троје идентификованих сведока. Пошто је смрт била „сумњива“, патолог је следећег дана, 2. фебруара 2006. године, обавио комплетну обдукцију. У обдукционом извештају, објављеном 15. марта 2006. године, садржана

је детаљна анализа клиничких налаза, утврђен је непосредан узрок смрти и највероватнији разлог за њу (злоупотреба опојних дрога).

63. Маја 2006. године, истражитељи су истражили друге правце истраге (видети § 32 изнад); обављен је разговор са г. А. као осумњиченим и поново обављен разговор са гђом Б. као сведоком, али путем ове активности нису откривени нови трагови (видети § 35 и 38 изнад).
64. Комисија напомиње да су постојали пропусти и кашњења у истрази што се тиче прегледа неких сакупљених доказа. Конкретно, како жалилац истиче, токсиколошка анализа коју је препоручио патолог марта 2006. године обављена је тек марта 2009. године под надлежношћу ЕУЛЕКС-а. Штавише, Комисија напомиње да је у више наврата (фебруара и марта 2006. године, октобра 2007.) тужилац приштинског ОЈТ-а задужен за случај затражио од КПС-а да предузме додатне активности у вези са прикупљеним доказима, укључујући ДНК анализу. Међутим, на ове захтеве није добијен одговор до јануара 2008. године.
65. СПГС тврди да члан 2 не сме да се тумачи тако да намеће „несразмеран“ и „немогућ“ терет на истражне органе и да, у контексту „конкретних околности на терену на Косову“, укључујући непостојање токсиколошке лабораторије у тренутку смрти Е. А., ова кашњења не могу да се сматрају претераним.
66. Комисија је већ сматрала да оно што представља немогућ и/или несразмеран терет мора да се мери конкретним чињеницама и контекстима случаја (видети предмет Саветодавне комисије за људска права, *Томановић и остали*, бр. 248/09 и остали, мишљење од 23. априла 2013, § 70; видети такође ЕСЉП, *Палић против Босне и Херцеговине*, бр. 4704/04, пресуда од 15. фебруара 2011, § 70; ЕСЉП, *Брекнел против Уједињеног Краљевства*, бр. 32457/04, пресуда од 27. новембра 2007, § 62). Након што је извршила процену активности коју су спровели истражитељи непосредно након инцидента, немогућност обављања токсиколошке анализе на Косову барем до марта 2007. године, као и ограничен део истраге који спада под њену временску надлежност, Комисија сматра да горенаведена кашњења нису претерана у околностима предмета.
67. Што се тиче навода жалиоца да истрага није била адекватна због тога што нису испраћени сви правци истраге, Комисија поново напомиње да је смрт Е. А. исправно сматрана сумњивом. Међутим, у обдукцијском извештају се истражним органима јасно указује на то да смрт Е. А. највероватније није била последица убиства. Комисија такође напомиње да су, иако уз одређено кашњење, сви остали доступни трагови били истражени. Међутим, нису откривени додатни докази који би указали на то да је ова смрт кривично дело. Из тог разлога, Комисија закључује да се истрага, разматрана у целини, не може сматрати неефикасном у смислу члана 2 ЕКЉП.
68. Што се тиче жалиочеве изјаве да су се истражни органи понашали арогантно према њему и да, из тог разлога, није имао приступ истрази, на основу поднесака жалиоца, Комисија напомиње да је он био обавештен о статусу истраге, конкретно о томе да је истрага била у застоју због недостатка токсиколошке анализе, до те мере да је он у неколико наврата проследио захтев надлежним органима да се тај поступак убрза. Следствено томе, Комисија закључује да је жалилац, као блиски сродник Е. А, био укључен у истрагу у довољној мери и да не постоји кршење захтева да истрага буде доступна увиди јавности.

69. Комисија стога закључује да у овом случају није било кршења члана 2, процедуралног проширења, ЕКЈП.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

**ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НИЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ПРОЦЕДУРАЛНЕ ОБАВЕЗЕ
СХОДНО ЧЛАНУ 2 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА.**

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући